

Letos jsme se stavbou kostela Svatého Ducha dospěli do stadia, kterému se ve stavařské hantýrce říká dokončování hrubé stavby. To dokončení hrubé stavby spočívá v tom, že se stavba zajistí proti dešti, sněhu ..., zkrátka udělá se střecha. Od loňska jsme měli smontovanou podstatnou část šestašedesátitunového ocelového krovu. Letos zjara jsme krov dokončovali v jeho „nevěčných“ částech. To je tam, kde byla jeho montáž obzvlášť obtížná, hlavně kolem věží, kde byly jednotlivé části krovu kotveny přímo do jejich betonových stěn. Dělat takové vrtání betonu, kotvení a usazování těžkých ocelových kusů ve výšce, z houpavé lávky zavěšené na lanách jeřábu, ... to je taková stavařská „lahůdka“. Ale chlapi pana stavitele Josefa Budaře to zvládli. Hned potom následovala další „specialita“. Už jsme z toho betonu vytvořili různé tvary, což si tak zkusit kulatou klenbu, kupoli? Předcházela důkladná početní a výkresová příprava „jak na to“. Pak se nahoře na kruhovém lešení začali „mrvit“ tesaři, zámečníci a nakonec i železáři. Zámečníci pod kostelem připravovali různé oblouky z železných profilů a trubek, které jiní zámečníci nahoře montovali dohromady, a tesaři tu železnou kostru začali pokrývat dřevěnými latěmi. Začala se rýsovat obrovská kulatá bublina, která po dokončení budila dojem, že ze stavby našeho kostela startuje horkovzdušný balon. Bylo to jen vnitřní bednění kupole. Tuto „bublinu“ pak železáři pokryli armovacími železy, posvazovanými do úhledné sítě. Pak se vrátili znovu zámečníci a z plechu, trubek a profilů vytvarovali kulatou vnější stranu bednění. Následovala závěrečná „třešnička na dortu“. Přijel „šving“, to je čerpadlo na beton na kolečkách, natáhlo své dlouhatánské rameno až nad střechu kostela a nachrlilo do připraveného bednění beton z přistavených domíchávačů. Tento postup, to je armování, vnější bednění a betonáž, museli stavaři zopakovat celkem třikrát, než se dostali k vrcholu kupole. Dokončili jsme tak další zajímavou část kostela, kupoli, jejíž vrchol bude dvacet metrů nad hlavou návštěvníka kostela, její průměr šestnáct metrů a tloušťka stěny poměrově srovnatelná se skořápkou slepičího vejce. Téměř současně s kupolí začaly práce na bednění střechy. Na ocelové krovky byly přišroubovány dřevěné krokve, zhruba jeden kilometr celkové délky, na ně se pak přibíjely půldruhacoulové desky z kvalitního modřínu. Že je to všechno zelené? Před položením nahoru se všechno dřevo nejdříve máčelo do speciální lázně, „aby nám střechu ani červotoč, ani dřevomorka ...“. Nakonec byla na bednění přibita lepenka. Je tam jen provizorně, než se dokončí všechny drobnosti a střecha se opatří speciální folií. Teď čekáme, až nám beton kupole v bednění pořádně vyzraje. Na jaře bednění sundáme, „dotáhneme“ střechu až těsně ke kupoli, opatříme kupoli tepelnou izolací a dokončíme všechny detaily. Práce na střeše a kupoli chceme ukončit v květnu příštího roku. Souběžně připravujeme další etapu stavby, kterou bude plášť hlavní lodi, její kruhová obvodová stěna, tvořená ocelovou kostrou, na ní speciální hliníkové profily, v nich dítěrné dvojskla a trojskla. Zhotovení pláště řešíme spolu s projektanty i firmami, které dovedou takovou skleněnou fasádu vyrobit a namontovat. Půjde o stěny, ve kterých bude zhruba tisíc metrů čtverečních dítěrného skla, skleněné stěny o výšce osm a půl metru! Na stavbu kostela již tradičně přispívá naše město a Nadace Děti-kultura-sport. Oběma dárcům náleží vřelý dík celé farnosti. Není to tak běžné, aby města, či obce, takto podporovaly úsilí své farnosti. Jejich představitelé si nejspíš uvědomují, že věřící jsou také občané jejich obce, a že kostely, aspoň u nás, na Moravském Slovácku, bývají nejvíce využívané veřejné objekty. Ještě jednou chci poděkovat již jmenovaným dárcům nejen za peněžní dar, ale za jejich postoj k záležitostem svých věřících občanů. Také je nutno poděkovat všem ostatním drobným i větším anonymním dárcům, na jejichž bedrech spočívá větší část financování stavby kostela Svatého Ducha.

František Křivák